

Sygn. akt I C 2544/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu, I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SR Ewelina Iwanowicz

Protokolant: Aleksandra Pisera

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2016 roku w Zgierzu na rozprawie sprawy

z powództwa **B. A. i J. A.**

przeciwko (...) **Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.**

o zapłatę

1. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz B. A. i J. A. solidarnie kwotę 1.665,24 (jeden tysiąc sześćset sześćdziesiąt pięć 24/100) złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 31 lipca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
2. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz B. A. i J. A. solidarnie kwotę 664,00 (sześćset sześćdziesiąt cztery) złote tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. nakazuje pobrać od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu kwotę 450,00 (czteryście pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 2544/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 12 grudnia 2013 roku B. A. oraz J. A. wniesli o zasądzenie od (...) Towarzystwa (...) i (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 1.665,24 złotych

wraz z odsetkami ustawowymi od daty doręczenia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powództwa podniesiono, iż dochodzone roszczenie wynika ze zdarzenia, które miało miejsce w dniu 1 czerwca 2013 roku, podczas którego powódka w trakcie parkowania najechała samochodem na betonowy słupek znajdujący się na parkingu. Pojazd powodów objęty był dobrowolnym ubezpieczeniem pojazdów mechanicznych Autocasco, na podstawie umowy zawartej między nimi, a pozwanym ubezpieczycielem. Powodowie zgłosili zaistniałą szkodę pozwanemu, a ten – po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, wypłacił im kwotę 1.586,56 złotych, podczas gdy naprawa pojazdu kosztowała 3.251,80 złotych. Mimo żądania przez powodów wypłaty różnicy między kwotą przyznaną,

a odpowiadającą rzeczywiście poniesionej szkodzie, ubezpieczyciel nie uwzględnił ich roszczenia, a ponadto zażądał zwrotu wypłaconej już kwoty, podnosząc, iż uszkodzenia pojazdu nie odpowiadają możliwemu mechanizmowi zdarzenia.

(pozew – k. 2 – 4 v.)

W piśmie z dnia 10 stycznia 2014 roku pełnomocnik powodów wskazała, iż dochodzona kwota ma zostać zasądzona od pozwanego na rzecz powodów solidarnie.

(pismo procesowe powodów – k. 22)

W odpowiedzi na pozew ubezpieczyciel wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jego rzecz od pozwanych kosztów procesu, wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Uzasadniając swoje stanowisko pozwany oświadczył, iż nie kwestionuje wysokości odszkodowania dochodzonego pozwem, zakwestionował jednak roszczenie co do zasady podnosząc, iż uszkodzenia zgłoszone przez powodów, nie powstały w okolicznościach przez nich podnoszonych, w związku z czym pozwany, zgodnie z § 12 pkt 3 ogólnych warunków umowy ubezpieczenia, nie może ponosić za nie odpowiedzialności.

(odpowiedź na pozew – k. 31 – 32 v.)

Na ostatnim terminie rozprawy, w dniu 11 kwietnia 2016 roku, strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

(protokół rozprawy z dnia 11 kwietnia 2016 roku – k. 151 – 152)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 czerwca 2013 roku B. A., kierując pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...), stanowiącym własność jej oraz jej męża – J. A., dojeżdżając do miejsca parkingowego na parkingu przy centrum handlowym Manufaktura w Ł., uderzyła lewą przednią częścią pojazdu w znajdujący się na trawniku betonowy słupek.

(zeznania powódki – k. 151 w zw. z k. 112 – 112 v. wyjaśnień informacyjnych, kserokopia dowodu rejestracyjnego pojazdu – k. 63)

W dniu zdarzenia B. i J. małżonków A. oraz (...) S.A. w W. łączyła umowa ubezpieczenia pojazdów mechanicznych Autocasco, na sumę ubezpieczenia 30.300 złotych, stwierdzona polisą nr (...). Do umowy tej jako zawartej po 11 lutego 2012 roku zastosowanie miały Ogólne Warunki Ubezpieczenia Autocasco zatwierdzone uchwałą Zarządu (...) S.A. nr (...)/2012/2/2/1 z dnia 6 lutego 2012 roku.

(kserokopia polisy elektronicznej nr (...) z 26 września 2012 roku – k. 9, ogólne warunki ubezpieczenia – k. 14 - 15)

Powodowie zlecieli naprawę samochodu serwisowi (...) Spółka z o.o. Sp. k. w Ł.. Koszt naprawy uszkodzeń, powstałych w wyniku zdarzenia z dnia 1 czerwca 2013 roku, wyniósł 3.251,80 złotych, w tym koszt części – 2.181,82 złote oraz koszt robocizny – 1.069,98 złotych. Wcześniej serwis ten przeprowadził kalkulację naprawy, która odpowiadała rzeczywiście poniesionym kosztom. Podczas naprawy do wymiany zakwalifikowane zostały: nakłada zderzaka, krata kierownicy powietrza, listwy ozdobne oraz spojler zderzaka przedniego oraz elementy do naprawy i lakierowania.

(kserokopia faktury nr (...) ((...)) – k. 8 – 8 v. i k. 86 – 86 v., kalkulacja naprawy – k. 16 – 18 i k. 53-54)

Powodowie zgłosili szkodę pozwanemu ubezpieczycielowi, który zarejestrował szkodę pod nr (...) (...) (...). W toku postępowania likwidacyjnego, podczas dokonywania oględzin pojazdu z udziałem powoda oraz sporządzaniu dokumentacji zdjęciowej i opisu uszkodzeń, likwidator nie zgłaszał zastrzeżeń dotyczących związku przyczynowego pomiędzy szkodą, a przedmiotowym zdarzeniem.

(uwierzytelniona kserokopia zgłoszenia szkody komunikacyjnej – k. 41 – 45, uwierzytelniona kserokopia notatek osoby dokonującej oględzin pojazdu w imieniu ubezpieczyciela wraz ze szkicem sytuacyjnym – k. 44 – 45, zeznania powoda – k. 151 w zw. z k. 112 v. – 113 wyjaśnień informacyjnych)

Pismem z dnia 27 czerwca 2013 roku (...) S.A. powiadomił powodów o przyznaniu odszkodowania z tytułu przedmiotowej szkody w pojeździe

w wysokości 1.586,56 złotych, która to kwota została następnie wypłacona na rzecz upoważnionego do jej odbioru serwisu, który dokonywał naprawy pojazdu. Pozwany ustalił kwotę odszkodowania w toku postępowania likwidacyjnego na podstawie sporządzonego na jego potrzeby kosztorysu.

(kserokopia pisma ubezpieczyciela z dnia 27 czerwca 2013 roku – k. 10, uwierzytelniona kserokopia upoważnienia do odbioru odszkodowania przez serwis (...) – k. 47 – 48, kosztorys E.'s nr (...) – k. 39 – 39 v. i k. 56 – 56 v., protokół szkody w pojeździe – k. 40 – 40 v. i k. 69 – 69 v., dokumentacja szkodowa – k. 50 – 103, zeznania powódki – k. 151 w zw. z k. 112 wyjaśnień informacyjnych)

Pismem z dnia 10 lipca 2013 roku pozwany ubezpieczyciel wezwał powodów do zwrotu wypłaconego wcześniej odszkodowania, podnosząc, iż według opinii powołanego w toku postępowania likwidacyjnego rzeczoznawcy, uszkodzenia pojazdu nie odpowiadają możliwemu mechanizmowi zdarzenia. Przed wystosowaniem tego pisma przedstawiciel ubezpieczyciela w obecności powoda dokonał oględzin miejsca zdarzenia. Podczas oględzin miejsca zdarzenia przedstawiciel ubezpieczyciela nie zgłaszał zastrzeżeń co do mechanizmu powstania uszkodzeń.

(kserokopia pisma ubezpieczyciela z dnia 10 lipca 2013 roku – k. 11 i k. 90, kserokopia protokołu oględzin miejsca zdarzenia z dnia 2 lipca 2013 roku – k. 87 – 88, zeznania powódki – k. 151 w zw. z k. 112 v. wyjaśnień informacyjnych, zeznania powoda – k. 151 w zw. z k. 112 v. – 113 wyjaśnień informacyjnych)

W odpowiedzi na przesłanie przez powodów faktury dokumentującej koszt naprawy uszkodzeń pojazdu, ubezpieczyciel pismem z dnia 20 sierpnia 2013 roku nie uwzględnił żądania powodów, wskazując przy tym na brak związku przyczynowo – skutkowego pomiędzy uszkodzeniami, a zdarzeniem, które miało spowodować szkodę.

(kserokopia pisma ubezpieczyciela z dnia 20 sierpnia 2013 roku – k. 13 i k. 95)

Pismem z 26 września 2013 roku powodowie wezwali pozwanego do zapłaty kwoty 1.665,24 złotych.

(kserokopia pisma z dnia 26 września 2013 roku – k. 99)

Pismem z dnia 8 października 2013 roku ubezpieczyciel ponownie wezwał powodów do zwrotu wypłaconego odszkodowania z powołaniem się na brak związku przyczynowego uszkodzeniami pojazdu a zdarzeniem.

(kserokopia pisma ubezpieczyciela z dnia 8 października 2013 roku – k. 12 i k. 100)

W wyniku zdarzenia w samochodzie powodów uszkodzony został przedni zderzak wraz z elementami przyległymi po lewej stronie nadwozia (pęknięcia nakładki zderzaka z przodu i boku pojazdu przed przednim lewym kołem, pęknięcie dolnej krawędzi kierownicy powietrza położonej po lewej stronie nakładki zderzaka, wyraźne otarcia listwy ozdobnej znajdującej się powyżej kierownicy powietrza, uszkodzenia fragmentu nakładki zderzaka poniżej uszkodzenia kierownicy powietrza przechodzące aż do elastycznej osłony silnika). Zakres powstałej szkody odpowiadał zakresowi, w jakim szkoda została usunięta na zlecenie powodów przez serwis (...).

Przedstawiony powyżej charakter uszkodzeń i ich rozmieszczenie wskazuje na mechanizm ich powstania. Pierwszy kontakt z przeszkodą miała nakładka zderzaka, jej część położona z przodu. Nastąpiło odkształcenie z przodu, co umożliwiło dotarcie słupa do wyżej położonej listwy ozdobnej. Miejsce uderzenia poniżej kierownicy powietrza jest nieco cofnięte w stosunku do listwy ozdobnej. Może to wskazywać na istotne odkształcenia sprężyste nakładki zderzaka oraz na kształt przeszkody – szerszej u swej podstawy. Pęknięcia położone z boku nie są wynikiem zderzenia. Pęknięcia i odkształcenia nakładki zderzaka położone z boku są odkształceniami pośrednimi, wynikającymi z odkształcającego się sprężystości elementu. Zarysowania listwy ozdobnej mogły pochodzić od bardzo chropowatej powierzchni bocznej słupa. Uszkodzone elementy pojazdu znajdują się na wysokości odpowiadającej przeszkodzie, która miała kontakt z pojazdem. Pojazd mógł dojechać do słupa nie zawadzając o krawężnik. Nie było też przeszkód technicznych, aby samochód zderzył się ze słupem zbliżając się do krawężnika i nie najeżdżając na niego. Możliwy

był kontakt uszkodzonych elementów pojazdu, które znajdują się w przedniej części nadwozia ze słupem. Z uwagi na stożkowy kształt słupa oraz cofnięcie nakładki zderzaka w dolnej części mogło do zderzenia dojść jednocześnie dwoma powierzchniami nakładki: listwą i kierownicą powietrza, a przy dalszych odkształceniach również osłoną silnika. Słup mógł zatem bez przeszkód dotrzeć do elementów samochodu, które zostały uszkodzone w wyniku bezpośredniego kontaktu z przeszkodą.

Uszkodzenia pojazdu korelowały z wymiarami, kształtem, położeniem oraz innymi cechami słupa, w który uderzył pojazd kierowany przez powódkę, a który nie był przymocowany do podłoża i w związku z uderzeniem uległ lekkiemu przechyłowii. Zakres uszkodzeń odpowiada podanemu przez powodów przebiegowi zdarzenia.

(opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków – k. 119 – 126, pisemna uzupełniająca opinia biegłego – k. 137 – 139, dokumentacja zdjęciowa – k. 49)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, który uznał za wiarygodny. W zakresie ustalenia czy sporna szkoda mogła powstać w wyniku zdarzenia, na które powołuje się strona powodowa, Sąd oparł się na opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków, która w ocenie Sądu była wiarygodna, spójna, klarowna i logiczna, a także na załączonej do akt sprawy dokumentacji zdjęciowej i zeznaniach strony powodowej. Strona pozwana zgłaszała wprawdzie uwagi do treści opinii, jednakże po wydaniu przez biegłego pisemnej opinii uzupełniającej, nie była ona dalej kwestionowana.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Warunki odpowiedzialności pozwanego określają w przedmiotowej sprawie przepisy kodeksu cywilnego dotyczące umowy ubezpieczenia – art. 805 § 1 i § 2 pkt 1 k.c., art. 821 k.c. i art. 822 k.c. Strony łączyła bowiem umowa dobrowolnego ubezpieczenia pojazdów – Autocasco. Zgodnie z art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Ponadto strony obowiązują ogólne warunki ubezpieczenia pojazdów Autocasco (dalej OWU). Zgodnie z § 12 pkt 3 OWU, na który powoływała się strona pozwana, przy ustalaniu wysokości odszkodowania, ubezpieczyciel uwzględnia koszty naprawy pojazdu wyłącznie w zakresie określonym w ocenie technicznej sporządzonej przez ubezpieczyciela oraz pozostające w związku przyczynowym ze zdarzeniem, za które ubezpieczyciel ponosi odpowiedzialność.

W niniejszej sprawie pozwany nie kwestionował wysokości dochodzonego przez stronę powodową świadczenia, a tym samym – rozmiarów szkody, która miała miejsce w samochodzie powodów. Pozwany ubezpieczyciel podniósł jednak, powołując się na § 12 pkt 3 OWU, iż kwestionuje roszczenie co do zasady, z uwagi na okoliczność, iż przedmiotowa szkoda nie mogła powstać w wyniku zdarzenia, na które wskazywali powodowie. Sporną kwestią było zatem istnienie związku przyczynowo – skutkowego między uderzeniem samochodem powodów w słupek, który w chwili zdarzenia znajdował się na parkingu przy centrum handlowym Manufaktura w Ł., a powstałymi na pojeździe uszkodzeniami. Ustalenie tej okoliczności wymagało wiadomości specjalnych. Zgodnie zatem z wnioskami dowodowymi stron, w sprawie powołany został biegły z zakresu rekonstrukcji wypadków.

Na podstawie opinii powołanego biegłego oraz zeznań strony powodowej Sąd ustalił, iż szkoda w pojeździe powodów powstała w wyniku uderzenia w przedmiotowy słupek. Biegły nie przesądził wprawdzie, iż szkoda ta powstała w wyniku zdarzenia z dnia 1 czerwca 2013 roku, jak jednak słusznie podkreślono w opinii – kwestia ta należy do Sądu.

W okolicznościach sprawy niemożliwym było bowiem ustalenie, w drodze opinii z dowodu biegłego, czy szkoda w pojeździe powodów z całą pewnością powstała w wyniku tego konkretnego zdarzenia. Biegły wskazał jednak, iż jest to bardzo możliwe, ponieważ charakter uszkodzeń koreluje z kształtem, położeniem oraz innymi cechami przeszkody w

postaci słupa, w który uderzył pojazd powodów. Mając tym samym na uwadze opinię biegłego oraz pozostały, zebrany w sprawie materiał dowodowy, w tym zdjęcia i przesłuchanie powodów, a także zasady logiki i doświadczenia życiowego, Sąd uznał, iż strona powodowa sprostala ciężarowi udowodnienia zasadności swojego roszczenia (art. 6 k.c.) i wykazała, iż uszkodzenia pojazdu, naprawione następnie za kwotę 3.251,80 złotych, powstały w okolicznościach wskazanych przez pozwanych, tj. w wyniku zdarzenia z dnia 1 czerwca 2013 roku. Pozwany ubezpieczyciel nie przedstawił natomiast na przeciwną okoliczność żadnych wiarygodnych dowodów, ostatecznie nie kwestionując opinii powołanego w sprawie biegłego.

W świetle powyższego, mając na uwadze, iż pozwany nie kwestionował wysokości dochodzonego roszczenia, nadto było ono uzasadnione w świetle ustalonego stanu faktycznego, Sąd uwzględnił powództwo w całości, zasądzając na rzecz powodów solidarnie kwotę 1.665,24 złotych, stanowiącą różnicę między odszkodowaniem wypłaconym, a należnym (3.251,80 złotych – 1.586,56 złotych).

W rozpatrywanej sprawie strona powodowa żądała odsetek ustawowych od dochodzonej pozwem kwoty od doręczenia pozwu (tj. dnia 31 lipca 2014 roku – k. 111), do dnia zapłaty. Mając na uwadze, iż wyrok w niniejszej sprawie został wydany w dniu 25 kwietnia 2016 roku, a zatem w dacie obowiązywania znowelizowanych przepisów w zakresie odsetek określonych w kodeksie cywilnym, niezbędnym było uwzględnienie przedmiotowych zmian w treści wyroku. Zgodnie z art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 9 października 2015 roku o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015.1830) art. 481 k.c. otrzymał, począwszy od jego § 2, następujące brzmienie: Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Nadto, w dodanych § 2¹-2⁴ powołanego przepisu, wskazano, iż: maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie) (§ 2¹); jeżeli wysokość odsetek za opóźnienie przekracza wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, należą się odsetki maksymalne za opóźnienie (§ 2²); postanowienia umowne nie mogą wyłączać ani ograniczać przepisów o odsetkach maksymalnych za opóźnienie, także w przypadku dokonania wyboru prawa obcego. W takim przypadku stosuje się przepisy ustawy (§ 2³); Minister Sprawiedliwości ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski", wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie (§ 2⁴).

W dotychczasowym brzmieniu powołanego art. 481 k.c., wskazywano jedynie, iż odsetki za opóźnienie, w przypadku, gdy ich wysokość nie była z góry oznaczona, równe są wysokości odsetek ustawowych. W przypadku natomiast, gdy wierzytelność była oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel mógł żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy, bez żadnych ograniczeń.

W myśl art. 56 powołanej ustawy nowelizującej do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Zgodnie natomiast z art. 57 tejże ustawy, z wyjątkiem art. 50, art. 51 i art. 54, wchodzi ona w życie z dniem 1 stycznia 2016 roku.

Powyższe rozróżnienie odsetek zasądzonych w wyroku jest tym bardziej uzasadnione, iż do 31 grudnia 2015 roku ustawa Kodeks cywilny posługiwał się jednakowym pojęciem odsetek ustawowych na oznaczenie odsetek kapitałowych (art. 359 § 2 k.c.) i odsetek za opóźnienie (art. 481 § 1 i § 2 k.c.) oraz miały one jednakową wysokość, podczas gdy od 1 stycznia 2016 roku funkcjonują w ustawie dwa pojęcia a mianowicie odsetek ustawowych i odsetek ustawowych za opóźnienie, a nadto drugie z nich są wyższe

od pierwszych.

Mając na uwadze powyższe, koniecznym było zasądzenie odsetek od dnia 31 lipca 2014 roku (tj. dnia doręczenia odpisu pozwu) do dnia 31 grudnia 2015 roku (tj. dnia poprzedzającego wejście w życie przedmiotowej ustawy nowelizującej, w zakresie przepisów dotyczących odsetek określonych w kodeksie cywilnym) w wysokości odsetek ustawowych, określonych art. 481 k.c. w brzmieniu przed 1 stycznia 2016 roku, które wynosiły 8 % rocznie, a od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, odsetek ustawowych za opóźnienie, o których mowa w art. 481 k.c. w aktualnym brzmieniu, które wynoszą obecnie 7 % w skali roku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zasądzając na rzecz powodów solidarnie kwotę 664 złotych, na którą składa się 600 złotych wynagrodzenia pełnomocnika powoda, będącego radcą prawnym - § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.), 30 złotych opłaty sądowej od pozwu oraz 34 złotych opłaty skarbowej od pełnomocnictw.

O pobraniu od pozwanego nieuiszczonych kosztów sądowych, Sąd orzekł na podstawie art. art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. 2014.1025), nakazując pobranie od niego kwoty 450 złotych, uiszczonej tymczasowo z funduszy Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu, tytułem wynagrodzenia powołanego w sprawie biegłego.